

Մ Ա Տ Ե Ա Ն Ը

Խորունկ գիւտնաւ անդորրութեան մէջ,
Նըսած աստղերու լոյսին սակ զմոյն,
Իզուր կը փորձեմ կարդալ էջ առ էջ
Աստղահուռ երկնի փերքածն անանուն:

Եւ հին օրերու մոգի մը հանգոյն,
Գիւրած՝ կը դիտեմ երկինքն աստղաւէն,
Հոգիս կ'արթննայ երազէ մ'անհուն,
Ու աստղերուն սակ ես լուռ կ'աղօթեմ:

Նըւագարան մ'է մարդկային հոգին,
Լըռութեան մասներն իր լարին վըրայ
Անծանօթ յոյզեր կ'արթնցնեն ուժգին,
Զերգում հըմայներ, խոհեր տարակայ:

Եւ ինձ կը քըլի քէ երկինքն անհուն
Մագաղաթ մըն է խորհրդագրում,
Ուր դաբեր առաջ Քերթողն անանուն,
Իր լինելութեան փաստն է դըրժմած:

Երուսաղիմ

ԵՂԻՎԱՐԴ

Ի Ր Ի Կ Ո Ւ Ն

Երանգներու հեղեղում,
Վարդ ու մեխակ հորիզոն,
Գոյներ զուարթ, բայց տրտմ՝
Յիշատակի երեկոն:

Անարձագանգ լըռութիւն,
Անշարժութիւն հոսանուտ,
Ծառերուն մէջ՝ իրիկուն,
Եւ իրիկունն օրերուդ:

Յունուար 1934, Պոստմանա

Ու նայումսնէ՛ր յետադարձ...
Ինչ խոր քախի՛ծ հին յուշ...
Օ՛հ այդ սրդան ծաղկաբարձ,
Ծովէն անդին մըշուշ...

Եւ ապագան, ապագան,
Ուր մութին մէջ կը բացուի...
Ինչպէ՛ս անցնիլ այդ համբան,
Առանց նեղիլ մ'արեւի...:

ՎԱՀԷ-ՎԱՀԵՍՆ